

"בני טובים"
"בני רעים"

בטרמינולוגיה המארכסיסטית התגדרה היא "ההצבר הראשוני". פידל קאסטרו אמר כי כל דולר אמריקאי המופק מדרום אמריקה הוא דמם של שלושה ילדים. היור מא גורס כי עד כה אסיה היתה החצר האחורית של העולם, והוא רוצה להפוך את אירופה לכזאת. ואצלנו? הנה הם אחד אחד. בני בניהם של "בני הטובים": קומיסיון מהפנטומים (העולם הזה 1939). המילחמה כעסק מכריע מאודי. המזעזע בדבר הוא כי רק בעקבות מאבק הנקם והשלים נודע העסק לציבור. היכן הכנסת? איפה העיתונות? הללו כולם "בני טובים" והעם החי מוזעזע אפו הוא "בני רעים"?

ארנון שני, חיפה

נוער השוליים — לקיבוץ

אני מתעניין בבעיית נועריה השוליים, ור הגעתי למסקנה שהפיתרון של אותו נוער הוא בקיבוצים. לדעתי זהו פיתרון אידיאלי, ואין כל בעייה להפוך את נעריהם לבני-אדם בעל זכות קיום נאותה. צריכים להושיבו על בריכה של התנועה הקיבוצית. אך מדיעות על כינוסים והתייעצויות עם קיבוצים, מסתמן שהם דוגלים בנוער הבא מהגולה יותר מאשר בנוער של תל-אביב. חייבת החברה הקיבוצית, וחיבת המדינה, לעשות לקידום הנערים והנערות שגורלם לא שפר עליהם, ולתת להם את הצ'אנס לחיות טוב יותר.

יואב שבידי, רמת-גן

החמור והקש

מדוע יצא הקצף על "התכופות" הממ"שלה בקשר למיסי צוותי-האוויר של אל-עז? וכי אין הסדרים דומים עם היות לומנים, רופאים בכירים ומיליונרים סתם, הסדרים הבאים עלי-חשבון ציבור המתפרנסים מיגיע-כפיהם? הטייסים הם האחרונים שעליהם חייב הקצף לצאת. כולנו מודעים לאחריות ולסכנה ולאורח-החיים הקשה הנופל בחלי-קו של הטייס. נכון שמי שנדפק מכל הסדרים האלו הוא הפועל, העומד כל היום ליד מכשיר-הריתוך או ליד המכונה. אבל עליו קשה לרדם, כי הוא התומך בקנאות במשך 26 שנים ב"ממשלות-הפועלים", וכבר נאמר: "מי שחמור — שיאכל קש".

דוד ראם, יוהנסבורג, דרום-אפריקה

במחלת אצל, היה הסמל שלהם: יד אוחזת ברובה, ומתחתה כתוב: "רק כך" הם חונכו להאמין, שרק בכוח הנשק ישיגו את המדינה. כך מאמינים כל אנשי המחתרות בעור-לם. אבל כשקמה מדינה ריבונית, עם ממ"שלה חוקית — חייבים ללכת לפי מדיניות דיפלומטית, ולהכיר ברצונן של שאר מדינות העולם.

דוד ראם

ידוע לכל שרוב העולם תומך ב"ערכים" האומות-המאוחדות החליטו שאנו חייבים להחזיר שטחים ל"ערכים" משסירבנו לציית — עזבו את תנו רוב המדינות ועברו למחנה ה"ערכים". ארצות הברית היא היחידה ש"עדיין תומכת בנו. אבל גם צרפת היתה ירידתנו הנאמנה — ועזבה אותנו. לא נוכל להתבצר במחנה צבאי לאורך זמן: הביטחון השוטף — אוכל את כל כספנו. הכלכלה נפגעת. אם אין דלק — אין עלייה ומפסלים עובדים, אם רצוננו שמדינות העולם תכרנה בנו ותעזרנה לנו — חייבים אנו לקבל על עצמנו גם ויתורים.

רוני דרוון, באר-יעקב

הרצאות בשכר

ידיעה בעולם הזה (1935) אומרת: "דו"ח הוועדה לביקורת המדינה, על נושא הרצאות בשכר של פקידי ממשלה ב"רצאות בשכר".

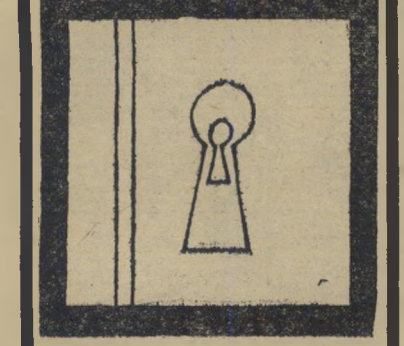
הו"ל... פרסם יום אחד מאוחר יותר, עלי-פי בקשתו האישית של מר רבין. ברצוני להעמיד דברים על אמיתותם. הוועדה לענייני ביקורת המדינה קיימה ישיבה בנושא "הרצאות בשכר של עובדי המדינה בארץ ובחוץ-לארץ" ביום השני, 23 בספטמבר 1974. באותה ישיבה אף התקבל הסיכום בנושא. באותו יום בשעות הצהריים, נמסרה לפרסום הודעה לרדיו ולעיתונות, שכללה את הסיכום כלשונו. ההודעה שודרה ב"מהדורת החדשות בשעת הצהריים באותו יום בו נערכה הישיבה, ולמחרת אף הופיעה בעיתונות. רק ביום שלישי, 24.9.74, נשלח מכתב בחתימתי לראש-הממשלה, מר יצחק רבין, בו המצאתי לו את סיכום הדיון בנושא. באותה שעה נשלחו מכתבים באותו נוסח ליושבי-ראש הכנסת ולמבקרי-המדינה. אחרון ברקנה, מזכיר הוועדה, ירושלים

קשקשת 1941

הפעל את דימויך ונסה למצוא לצורך שלמטה כותרת מתאימה. אשר תסביר מה אתה רואה בה. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת" ת.ד. 136, תל-אביב. החג"דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב. קולי-נועה-מכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 1939

- המפדל מציעה לקואליציה ורבין פותח את הדלת. יוסי לכהרי, רח' ברכיהו 7, בית הכרם, ירושלים
- בקרוב יוטלו היטליימס חדשים על אזרחי המדינה — אחרון חזורי-דים מתבקש לנעול את הדלת בנמל-התעופה ע"ש בן-גוריון. דני גמפר, רשפון 240, נאות אפקה, ת"א
- המציץ שהציץ ונפגע מציצ. שכתאי לנדאן, כצלנטון 111, גבעתיים
- הכספת הפרטית של טיבור רו-זנבאום בואדוק. חגי לבאי, רח' אחוזה, כרכור
- ניסיונות ליצור ילדים במבחנה. שאול הישלום, רח' אורלנסקי 7, פתח-תיקווח

"השבוע ב"רביב"אין"
בשעה 5.00
"חמת-נרבים העליונים"
בשעה 7.15
"אבוד במדבר"
בשעה 9.45
"עיר ושמה גיהנום"

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386-03. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרם" • מודפס ב"רפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן-אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: "צינקורפיה כספי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קרא ירי
מי שיקרא את כתבתו של אורי אבנרי על אשר התרחש מאחרי הקלעים של ועידת-ירבאט (עמודים 10-11) ישאל, בוודאי: "איך אתם יודעים האם הייתם שם?"

התשובה היא: אכן, היינו. אומנם, איש מחברי מערכת העולם הזה לא נסע לירבאט. כמו ביאטה קלראספולד, אשפית-הפירסומת, ולא נכה בשיבות או בתדריכים שם. אבל היינו מיוצגים שם — ולא על-ידי כתב אחד בלבד. אנסה להסביר זאת.

במשך השנים קשר העולם הזה, ובייחוד אורי אבנרי, קשרים אמיצים מאוד עם חברי הקבוצה הבינלאומית המצומצמת, המסקלת את אירועי העולם הערבי למען העיתון נים החשובים ביותר בעולם. קשרים אלה התהדקו בוועידות בינלאומיות (ועידות פירנצה, ועידת בולוניה, ועידת ז'נבה) שבהן השתתף אבנרי או כמשקיף, בפני שות פרטיות במקומות רבים בעולם, ובעת ביקוריהם של עיתונאים זרים אלה בישראל. מה שהתחיל כהיכרות תוך עבודה משותפת הפך, במקרים רבים, לשיתוף-פעולה החורג בהרבה מעבר לתחום הצר של עבודתה עיתונאית. חברי הקבוצה הבלתי-רשמית

עראפאת ליד שרט, "פסמטון" ברבאט היינו שם

הזאת, שכולם מכירים איש את רעהו, אינם צינקהאים, ה"מכסים" שטח מעניין. תוך התמסרות בנושא. הם הפכו בעלי השקפות. רבים מהם שותפים להשקפתו המסורתית של העולם הזה: שיש להבטיח את קיומה וביטחונה של מדינת-ישראל תוך פיתרון הבעייה הפלסטינית, ויצירת ריקמת-שלום בין ישראל והעולם הערבי. יש ביניהם המוכנים לעזור לכך בפועל.

יש עיתונאים, שתיווכו לא פעם באירגון פגישות פרטיות בין אבנרי ואישים בכירים בעולם הערבי. יש שהשתתפו בעצמם בפגישות אלה. אף אחד מהם לא מעל מעולם באמון, ולא דיווח לעיתונו על פגישתה לא-לפירסום. גם כשזה היה בגדר סקופ. מאידך, כשהפגישה לא היתה סודית, ואף היינו מעוניינים בפירסומה, דווח עליה בהרחבה בעולם. למשל: הפגישה של אבנרי עם הנציג הסובייטי ערב ועידת-ז'נבה, לקראת מיפגש גרומקי-אבן, שעליה דיווח טיימס הלונדוני בהבלטה רבה.

המירע הסנסציוני על ועידת-ירבאט, המופיע בכתבתו של אבנרי בגיליון זה, הוא פרי היחסים האלה. הוא סופק לנו על-ידי עיתונאים זרים שנכחו ברבאט, ושלא יכלו לפרסם בעצמם את כל אשר ראו.

זהו מידע מוסמך ביותר. שאינו עומד לרשות שום עיתון ישראלי אחר. מסופקי אם הוא הגיע לידי המוסדות הממלכתיים. אך, כאמור, לא המידע כשלעצמו חשוב — מרתק ככל שהגו — אלא הסקת המסקנות הנכונות. אני משוכנע כי מסקנות העולם הזה, כפי שנק' בעו בגיליון האחרון ובגיליון זה, יוכלו בעתיד נכונות — כמו כל הערכותינו הקודמות על יח' סי-ישראלי-ערב.